

Výuka stylu

"Když jednou připustíme tento nedostatek, je potřeba ho napravit; neboť co bychom mohli přiřadit k formě, v níž se realizuje myšlenka, pokud to není samotný obsah myšlenky. Je možné k pravopisu, který se týká slova, přiřadit styl, jež se týká věci?"

Larousse byl v tomto subverzní reformátor a jeho iniciativa musela připadat svého času nejednomu Generálnímu Inspektorovi naprosto skandální, stejně jako našim současníkům se jeví vzdělávací školské návrhy z prvního desetiletí 20. století. A bylo to z toho důvodu, že v jeho metodě ve vzdělávacím systému nebyla nejdůležitější všeobecná *norma*, jejíž pravidla pravopisu výrazně sjednocovala výchozí body, ale nejdůležitější byl výraz, a to explicitně a záměrně, který pro něj představoval *styl*. Celkem vzato slohová práce jakožto kreativní cvičení se jeví oproti karikatuře imitace čili diktátu, že ji není možné napsat bez dobré znalosti lexika, a tím pádem i pravopisu. Při slohové práci se učíme jazyku a nacvičený jazyk se nazývá „styl“.